

Phần 3

Chương 7

Cái quỳ này của Tiên chương quỳ làm tiếng đàn sáo bên cạnh ngừng hẳn, nhạc khúc trong miệng Xuân Vân cũng đứt đoạn, cắn môi, mắt hạnh lúc thì nhìn Tiên chương quỳ trên mặt đất, lúc thì nhìn Diệp Trì, trong lòng suy nghĩ, cô nương trong miệng Tiên chương quỳ là ai, hai ngày này không thấy hẳn đến đây, chẳng lẽ đã nhìn trúng người nào rồi.

Để có thể đi theo hẳn, cái gì nàng cũng không màng, vài ngày trước cái người Nam Man kia còn mang vàng tới cầu hôn, ma ma đã từng khích lệ nàng nói: “Cho dù tâm tư con có cao tới đâu, thế nhưng chỗ này của chúng ta là nơi thấp hèn, ngay cả thiên kim tiểu thư của các thế gia vọng tộc nhà cao cửa rộng, nhân duyên của Định thân vương phủ, cũng khó như lên trời, hưởng chi, ma ma nhìn tiểu vương Gia cũng không có tình với con, mười ngày nửa tháng mới đến một lần, tục ngữ nói rất hay, thời gian không thể mua bán, thừa dịp hiện tại còn trẻ tướng mạo xinh đẹp, tìm nhà nào có cửa cải mà gả đi, mặc dù không thể làm nương tử đại phòng, nhị phòng cũng không thua thiệt cho con, qua năm lại sinh thêm một tiểu tử mập mập rồi an ổn mà sống, tốt hơn nhiều so với việc trông chờ không có hy vọng vào cành cây cao, bản thân con đừng nên có những suy nghĩ sai lầm.”

Làm sao nàng lại không biết nơi này, nếu như ngày ấy tiểu vương Gia không đưa tay ra, nàng cũng không có những tâm tư này, tiểu vương Gia là người nào, Tứ Cửu Thành này người nào lại không biết, xưa nay chưa từng thấy hẳn quản việc gì, thế nhưng ngày hôm đó lại giúp nàng, nếu nói hẳn không có một chút tình ý nào đối với nàng, Xuân Vân không tin, nhưng nếu có tình ý, vì cái gì lại như vậy, lúc này lại lòi ra một cô nương, sao nàng lại không suy nghĩ nhiều được chứ.

Trong lòng trăm mối ngổn ngang, đôi mắt cuối cùng rơi trên người Diệp Trì, rốt cuộc tâm tư hẳn thế nào, cô nương này là ai, lại làm cho người lo lắng.

Tất nhiên là Diệp Trì không để ý tới bên cạnh, thấy Tiên chương quỳ như vậy cũng không tức giận, ngược lại cười một tiếng hỏi: “Có nhìn thấy người đánh người không, cao hay thấp, béo hay gầy, mặc xiêm y như thế nào, chải tóc kiểu nào, có phải là một nha đầu trắng trẻo có khuôn mặt nhỏ nhắn không.”

Phốc... Phong Cẩm Thành lập tức phun toàn bộ rượu vừa mới uống vào ra, vội vàng lấy khăn trong tay áo ra lau miệng, chỉ vào Diệp Trì nói: “Người còn có lương tâm không hả, không nhìn thấy mắt Tiên chương quỳ đã sung húp rồi hả, còn có thể nhìn thấy cái gì, sợ là ngay cả nam nữ cũng không phân rõ, đã phải chạy về rồi.”

Tiền chương quý vội nói: “Phong nhị gia nói rất đúng, tiểu vương Gia người còn hỏi nô tài cao thấp mập ốm khuôn mặt trắng hay không, cửa vừa mở ra, tiểu nhân đã trúng một gậy, tiếp theo nắm đấm vung đầy mặt, tiểu nhân đâu có còn dũng khí để nhìn nữa, vội vàng bỏ chạy, chỉ lo chỉ cần chậm một chút mạng già này cũng khó giữ.”

Hồ Quân ở một bên mới nói: “Ta nói thiệt Tiền lão đầu người sống chừng này tuổi rồi thiệt là uổng phí quá đi, lại để cho một nha đầu chính đốn đến chạy trốn chết, không thấy mặt mặt sao, chẳng phải chỉ là một nha đầu thôi ư, có thể có bao nhiêu lợi hại, hay vết thương này của người là do bị té!”

Tiền chương quý nghe xong thấy vô cùng oan ức, nước mắt lão xém tí nữa là chảy xuống: “Tiểu công gia của ta ơi, người đừng trêu chọc tiểu nhân nữa, cho dù hai mắt của tiểu nhân có bị đập như bong bóng đi chẳng nữa thì cũng không đến nông nỗi này, ngã chỗ nào mà chảy máu như vậy hả, nha đầu kia chính là người đàn bà chanh chua, không, mẩu dạ xoa, ông trời mở mắt ra nhìn đi, ngày nào đó ban cho nàng một người đàn ông dạ xoa, một ngày ba lần không ngừng chính đốn nàng, nghiêm khắc với nàng, ngang ngược với nàng.”

Nghiên răng nghiên lợi, có thể thấy được hấn quả thật đã bị đánh quá tàn bạo, Tả Hoàn nhin không được muốn cười, lại cảm thấy không phúc hậu, đành phải che miệng ho khan một tiếng, sau đó đầu nhìn thoáng qua nói: “Đắc Lộc đâu, sao không thấy?”

Nhắc tới Đắc Lộc, Tiền chương quý càng thêm phần hận, sau khi răng hàm đều bị cắn nát, tiểu tử kia quả thực chính là đỉnh đầu lở loét bàn chân chảy mủ, hồng cả lòng ngực rồi, mặc dù nói tạo hình này của mình cũng là hơi quá, cốt để tiểu vương Gia thấy thương, thế nhưng thực sự cũng bị đánh trúng không ít.

Hấn dẫn theo đám người làm chạy tới phố nhỏ Tinh Thủy, vừa thờ một hơi đã nhìn thấy Đắc Lộc, tiểu tử này trốn ở dưới chân tường, bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn thích náo nhiệt, thấy mình còn giả bộ: “Ta nói này Tiền chương quý, người tìm cách đi, không phải chỉ là tặng vải thôi ư, sao lại kéo về hết vậy?”

Tiền chương quý thiếu chút nữa đã phun nước bọt lên mặt hấn, nhất định tiểu tử này đã biết bên trong là ớt cay rồi, nếu không thì sao lại trốn ở đây, sớm đã xông lên rồi.

Tiền chương quý quét mắt lên cái hộp hoa vỡ trên cổ hấn, hừ một tiếng nói: “Ta đây nhớ tới còn thiếu mấy thứ, đợi ta quay về lấy, hoa này Lộc đại gia mau đi tặng đi, không chừng cô nương thích đó, liền thưởng cho người mấy hạt bụi lớn.” Nói xong quật ngã hấn rồi rời đi.

Đắc Lộc lại không ngóc, còn chưa đi tới phố nhỏ Tinh Thủy, đã nhìn thấy một đoàn người Tiền chương quý, nhớ tới nha đầu lợi hại kia hôm nay, Đắc Lộc khôn ngoan hơn, trốn ở đầu hẻm quan sát.

Mắt thấy Tiền chương quý bị đánh trúng, che miệng cười kém chút nữa là lệch quai hàm, lão này đáng đánh, ai biểu hấn keo kiệt, thế nhưng cũng không

dám đi qua, chỉ đi dạo vòng vòng ở đầu hẻm một lát, chợt nhìn thấy quang gánh bán bánh ngọt, có biện pháp rồi, chuẩn bị tốt rồi mới chậm rãi đi đến Nhạn Lai Lâu.

Vừa lên thang lầu, vừa vặn nghe thấy Tiền chương quỹ nói: “Lộc đại gia ở phía sau tiểu nhân, tặng hoa cài đầu cho cô nương kia, nhất định nhìn thấy tiểu nhân bị thua thiệt, cũng không dám tiến lên.”

Đắc Lộc nghe xong, trong lòng tự nhủ lão bất tử kia ông nhớ đấy, đổ lên lưng hẳn không dễ đâu, vội vàng đi lên trước hành lễ với các vị Gia, Diệp Trì nhìn thấy hẳn lông tóc không tổn hại, ngay cả y phục cũng không nhăn, trong tay cũng không cầm theo cái hộp liền hỏi: “Hoa tặng rồi hả?”

Đắc Lộc liếc Tiền chương quỹ một cái mới nói: “Nô tài đi lên gõ cửa hai cái, không ai trả lời, đoán là không có ai nghe, cố tình gọi lại lần nữa, lại sợ làm phiền cô nương, mới buồn bực quay đầu lại đi tìm Gia, đúng lúc ra cửa gặp lão hán bán bánh kẹo, nô tài suy nghĩ, trong nội viện có nhiều đứa nhỏ, liền thay Gia làm chủ, mua luôn cả gánh kẹo, liền giao hoa cho hẳn, bảo hẳn chờ ở trước cửa, đợi cô nương mở cửa, mang mấy thứ này vào tặng là nhiệm vụ kết thúc.”

Nói xong liếc Tiền chương quỹ, ý giống như muốn nói, người nên học tập Lộc đại gia ta đây nè! Điểm này người còn kém xa ta, Tiền chương quỹ tức giận, tấm mặt mo của lão một hồi trắng bạch, một hồi đỏ, một hồi xanh, cũng không biết là màu gì.

Tả Hoành nhìn không được cười rộ lên, giơ Chiết Phiến trong tay lên, ba ba đập vào đầu Đắc Lộc nói: “Tiểu tử người thành tinh rồi, mau nói cho Gia một chút, cô nương như thế nào lại đáng giá để Gia nhà người phí nhiều tâm tư như vậy, lúc trước sao không có nghe nói?”

Hồ Quân cũng vỗ bàn một cái nói: “Thế là thế nào, ca người giầu kỹ thật đấy, mang vải đến nhà xin cưới rồi đấy à, ca à ngay cả nhà ai cũng không biết, quá không có suy nghĩ rồi.”

Cầu hôn? Xuân Vân biến sắc, liếc nhìn Tiền chương quỹ trong lòng liền thả lỏng, nếu thật là Định thân vương phủ đến cầu hôn, làm gì có chuyện Tiền chương quỹ ra mặt, kết quả thấy Diệp Trì phát phát tay: “Chữ bát còn chưa có chổng đít lên, sáng nay ăn gà tia mặt ở Phúc Hưng cư gặp gỡ nha đầu kia.”

Phong Cẩm Thành chau chau mày: “Không phải cửu thiên tiên nữ mà mới gặp mặt một lần đã giày vò tiểu vương Gia chúng ta làm ra những chuyện này.”

Diệp Trì cười hắc hắc: “Tiên nữ hay không phải tiên nữ, tiểu Gia không biết, nhưng chỉ biết nhìn nha đầu kia thuận mắt, nhìn thoáng qua liền thích, nhìn đến lần thứ hai chỉ muốn lấy về nhà.”

Tả Hoành liếc mắt Xuân Vân, thầm nghĩ đây mới là đề ý, liếc mắt đã muốn lấy về nhà, nhưng cửa nhà Định Vương Phủ rất cao, cho dù lão Vương phi sủng ái Diệp Trì sợ cũng không thành.

Nghĩ đến chỗ này, liền nói: “Huynh đệ khuyên ngươi một câu, nếu là thiếu nữ gia đình trong sạch, ca nên kiềm chế, yêu thích thì yêu thích, chuyện này cũng phải ngươi tình ta nguyện, đừng quên, phía sau ca thể nhưng là Định thân vương phủ, chỉ bằng cái mũ sắt cha truyền con nối, ca muốn lấy tiểu cô nương nhà người ta, căn bản không phải đùa, đừng đến lúc đó lại hại người ta.”

Diệp Trì lại nói: “Ngươi chính là nghĩ nhiều quá, cả ngày lo lắng cái này lo lắng cái kia, sống như vậy mà vui cái gì, quản sau này làm gì, lúc này tiểu Gia ta cao hứng, khoan hãy nói, ta nếu là thật nhìn trúng nha đầu kia, muốn lấy nàng vào cửa, cái mũ sắt cha truyền con nối thì làm sao, Diệp Trì ta cưới vợ mà phải e ngại người nào sao, thiên vương lão tử cũng không thể xen vào.”

Tả Hoàn vui mừng thay cho hắn, giờ ngón tay cái lên: “Rốt cuộc thì ca, có khí phách, mấy huynh đệ liền ở phía sau nhìn ca làm sao trở mình ở Định Vương, thôi, không nói tới chuyện này nữa, uống rượu uống rượu, nhạc sao lại ngừng rồi, hát tiếp cho Gia, mà vừa rồi đang hát cái gì vậy?”

Xuân Vân đứng lên khẽ chào nói: “Hồi Tả công tử, là tương tư lệnh.”

Ánh mắt Tả Hoàn lóe lên, phát phát tay nói: “Sao lại hát tương tư lệnh, nhơ nhĩ không nghe được, hát cái Thập Bát Sờ cho Gia nghe giải buồn.”

Xuân Vân lẳng ngốc tại chỗ, Thập Bát Sờ là khúc nhạc thô tục, nàng cũng không phải là không thể hát, nhưng nàng là hoa khôi Xuân Phong Lâu, lại mang danh hào là hồng nhan tri kỷ của tiểu vương Gia, không ai dám ở trước mặt nhục nhã nàng như vậy, hàm răng cắn môi, mắt hạnh ngập nước nhìn Diệp Trì, thật sự làm người thương xót.

Diệp Trì thì không có biểu hiện gì, Hồ Quân giật giật Tả Hoàn, thấp giọng nói: “Hôm nay ngươi làm sao vậy, ở nha môn uống rượu nữa, tự nhiên làm khó người ta.”

Mắt Tả Hoàn trắng không còn chút máu, ở Quốc Công Phủ đã thua thiệt, ít chuyện này mà cũng không rõ, kỹ nữ này vừa nghe thấy Diệp Trì nhìn trúng cô nương, trong ánh mắt liền lộ vẻ âm ngoan, lại rơi vào trong mắt mình, tục ngữ nói con hát vô tình, con hát vô nghĩa, một kỹ nữ thì được đàn ông coi trọng mấy ngày, cũng không biết Đông Nam Tây Bắc, nàng đã quên thân phận của mình cũng không sao, hắn sẽ giúp nàng hiểu rõ.

Phong Cẩm Thành tất nhiên là nhìn ra ý tứ của tứ Tả Hoàn, cười vẫy tay, gọi kỹ nữ khác tới nói: “Không nhìn thấy tiểu công Gia muốn uống rượu sao, còn không hầu hạ.”

Kỹ nữ này không ngờ hôm nay Phong nhị gia coi trọng nàng như vậy, vội lộ ra khuôn mặt vui mừng, nom nớp lo sợ khẽ chào, châm cho Hồ Quân một chén rượu, đưa tới bên miệng nói: “Tiểu công Gia uống chén rượu cát tường này đi.”

Hồ Quân nháy mắt mấy cái, nhìn cái này, nhìn cái kia, thâm nghĩ, mấy người này đều là ca của hắn, tâm nhãn cao hơn hắn nhiều, hắn nghe theo mấy ca ca

này chuẩn không sai, tuy nói Xuân Vân đáng thương, Diệp Trì cũng không nói gì, mình đi theo chọn rợn làm cái gì.

Suy nghĩ cẩn thận, nên cũng không lên tiếng, liền cầm tay kỹ nữ cạn một chén, Xuân Vân nhìn Diệp Trì cả buổi, không thấy Diệp Trì mở miệng giúp đỡ, nước mắt cũng bắt đầu rơi xuống.

Lúc này Phong Cẩm Thành mới chậm rãi mở miệng: “Có lẽ giáo tập ma ma Xuân Phong Lôu không có dạy những thứ này, đã không biết hát cũng đừng làm khó dễ, người đâu, tiễn Xuân Vân cô nương trở về.”

Xuân Vân nghe xong, nước mắt cuối cùng nhịn không được rơi xuống, trong lòng đã hiểu, hôm nay nếu đưa trở về, mình và tiểu vương Gia hoàn toàn đoạn tuyệt, không khỏi không trông cậy vào tiểu vương Gia, còn đắc tội với những người khác trong phòng, mà mấy vị này nàng vô luận như thế nào cũng không đắc tội nổi.

Nghĩ đến đây, miễn cưỡng tươi cười nói: “Ma ma đã dạy, nô tài sẽ hát.” Nói xong gảy Nguyệt Cẩm, hát lên: “Khua chiêng gióng trống tung bùng, chiêng dừng trống lặng để cùng nghe ta. Giải khuây câu hát ngân nga, Sờ mười tám điệu ta ca vui đời...”

Chương 8

Mấy người tiếp tục ăn uống đến khi mặt trời ngã về tây mới giải tán, ai cũng uống có chút say, đặc biệt Tả Hoàn là say nhiều nhất, gã sai vặt dắt ngựa tới, vị Gia này cả ba lần lên ngựa đều không thành, đáng vẻ vô cùng buồn cười.

Phong Cẩm Thành nhìn không chịu nổi, mở miệng quát: “Đồ ngu, đồ ngu, Gia nhà ngươi đã say thành như vậy, đâu thể cưỡi ngựa, mau đỡ hấn ta lên xe, dù sao cũng không có việc gì, ta đưa hấn về là được.”

Gã sai vặt Tả gia nghe xong, vội vàng đỡ Tả Hoàn lên xe Phong Cẩm Thành, còn hấn thì dắt ngựa đi theo phía sau, Hồ Quân cũng sớm được gã sai vặt của hấn đỡ lên kiệu.

Diệp Trì uống rượu không ít, cho nên cũng say rượu, không nên tự mình cưỡi ngựa trở về, liền dặn dò Đắc Lộc vài câu, để hấn tỉ mỉ hầu hạ, lúc này mới rời đi.

Diệp Trì lên ngựa, đi về hướng Định Vương Phủ, mắt thấy cũng đi đến đầu phố Vương Phủ rồi, chợt nhớ ra cái gì đó, dặn dò Đắc Lộc: “Đi phố nhỏ Tỉnh Thủy.”

Khuôn mặt Đắc Lộc đờ đẫn như hoàng liên, đi trên đường mà cứ phải lo lắng đề phòng, sợ Gia bọn họ đột nhiên nhớ tới vị cô nương kia, mắt nhìn thấy sắp đến Vương Phủ rồi, trái tim vừa thả lỏng, Gia liền mở miệng, lại không chịu

nghe hấn khuyên, tự mình cầm dây cương quay đầu ngựa lại đi phố nhỏ Tỉnh Thủy.

Phải công nhận trí nhớ Gia thật tốt, đã say chuẩn choáng rồi, lại rẽ mấy con hẻm, vậy mà không hề sai biệt, đến cây hòe lớn ở đầu hẻm Tỉnh Thủy liền nhảy xuống ngựa, Đắc Lộc vội vàng mang ghế nhỏ ra, Diệp Trì đặt mông ngồi bất động sau cây hòe, hai con mắt nhìn thẳng vào trong viện.

Trong lòng Đắc Lộc sốt ruột, thâm nghĩ hành động của vị tiểu Gia này thật sự là điên rồi, đây là muốn thế nào đây, nếu cô nương kia cả đêm không đi ra, Gia có ngồi cả đêm cũng không được gì, tuy nói là tình yêu, nhưng nửa đêm sương rơi cũng nặng nha, nếu như tiểu vương Gia ngồi một đêm như thế, vậy thì nguy rồi.

Đang nghĩ ngợi khuyên can như thế nào để Gia trở về, chỉ thấy từ bên kia xuất hiện cái đầu, chính là lão Hán ban ngày bán bánh kẹo cho Đắc Lộc, thấy Đắc Lộc mà như thấy cứu tinh, ôm quang gánh chạy tới, mà phía trên quang gánh còn vác thêm hộp hoa mà Đắc Lộc đưa cho hấn.

Đến trước mặt liền thả quang gánh xuống, lấy cái hộp hoa xuống đặt vào trong tay Đắc Lộc nói: “Vị Gia này cuối cùng người cũng tới, nếu người không tới, lão Hán cũng không biết đi chỗ nào tìm người, chuyện người phó thác lão làm không được, người nhà cô nương trong viện này nói không biết người, người tặng đồ vật cũng không dám nhận, chỉ mua bánh ngọt trong quang gánh của ta, sau đó liền đóng cửa, đây là đồ của người, người cầm đi.”

Dặn dò xong liền ôm quang gánh vèo chạy mất, chân linh hoạt vì sợ Đắc Lộc lại bắt hấn đi tặng vật gì nữa, Đắc Lộc ôm cái hộp hoa, nhìn Gia nhà bọn họ cười khổ: “Tiểu Gia người nghe rồi đó, nha đầu kia cứng mềm không ăn, dầu muối không vào, dù ngài có lòng, nha đầu kia cũng không cảm kích, không bằng ta trở về đi!”

Vừa dứt lời, liền thấy Gia bọn họ đứng lên, vươn tay ra cầm cái hộp hoa chạy tới cái viện kia, Đắc Lộc sững sốt một chút, nhớ tới Tiên chương quý, mặt mũi bị dọa trắng bệch, vội vàng gọi người đi cùng, còn chưa đi được hai bước, liền nghe Gia bọn hấn nói: “Đứng lại, Gia không cho phép, ai cũng không được tới đây.”

Đắc Lộc cảm thấy cái mạng nhỏ của mình đã xong rồi, nhưng Gia đã lên tiếng, ai không dám không nghe, sốt ruột chà xát tay, nhưng cũng không có cách, đành phải trở mắt nhìn Gia đi tới.

Cũng không biết là Gia vận khí tốt, vừa đúng lúc, Gia mới vừa đi gần tới, cửa viện bên trong mở ra, là cô nương hôm nay gặp ở Phúc Hưng cư.

Diệp Trì hiển nhiên cũng không nghĩ tới, dễ dàng như vậy liền gặp được, nhất thời có chút lảng ngốc, ở Phúc Hưng cư, Thời Tiêu ở bên trong nên không nhìn thấy, chỉ nghe Phổ chương quý nói, không biết người trông như thế nào,

cho nên cũng không biết nam tử trước mắt này chính là Tiểu Bá Vương trong Phúc Hưng cư.

Nàng ra ngoài đón cha, buổi trưa hôm nay Quyên Tử mang người đánh chạy người tặng vải vóc, Quyên Tử nói chuyện mập mờ, nàng cũng không hỏi rõ, chỉ dặn dò nàng những ngày này nên hạn chế đi ra ngoài.

Từ khi nhắc tới chuyện này nàng đã chuyển vào ở đại tạp viện, trước kia cũng là vì Quyên Tử, những thiếu gia phong lưu ở trong cửa hàng rượu nhìn thấy Quyên Tử, liền tìm đủ cách để tiếp cận, tặng đồ, hát hò, chiêu gì cũng dùng qua, cuối cùng đều bị Quyên Tử dẫn theo mấy người Bảo Trụ đánh chạy coi như xong.

Buổi trưa ăn cơm xong, Quyên Tử liền đi cửa hàng xem xét, thấy mặt trời sắp lặn, Thời Tiêu chuẩn bị cơm tối, sai Nhị Cửu Tử đưa đến cửa hàng, nhớ tới cha chưa về nhà, liền đi ra ngoài đón.

Vừa mở cửa thì nhìn thấy Diệp Trì, cho dù bá vương Diệp Trì này hồ đồ thế nào, bá đạo ra sao, cũng phải công nhận, được cái túi da rất tốt, khôi ngô sáng sủa, lại giỏi cỡi ngựa bắn cung quyền cước, luyện được thân thể khỏe mạnh, đứng ở đằng kia nhìn rất anh tuấn uy vũ bất phàm, giống như đang có chuyện quan trọng.

Mà thiếu gia ăn chơi trong mắt Thời Tiêu, đều là cái đồ dung tục đắm chìm trong tửu sắc, vừa nhìn thấy Diệp Trì anh tuấn uy vũ như vậy, căn bản là không có giống như thiếu gia ăn chơi, tuy trên người hắn có chút mùi rượu, nhưng nhìn không giống người xấu.

Đã không phải người xấu, không chừng là người hỏi đường, nghĩ đến chỗ này, liền gật cúi chào rồi nói: “Vị này chắc là ngài lạc đường đúng không, nơi này là phố nhỏ Tỉnh Thủy.”

Ai ôi!!! Âm thanh giòn tan mềm mại làm sao, sao lại dễ nghe như vậy chứ, còn cái tư thái này nữa, Diệp Trì suy nghĩ trong sách nói là thướt tha, chính là cái này ý này nè! Lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết lớn cỡ bàn tay, nhìn sao cũng thấy yêu thích, hiếm khi nào mà trông mắt Diệp Trì đứng im thế này. Cả buổi mới hồi phục tinh thần, vừa muốn nói gì, chợt nghe nha đầu gọi cha một tiếng, bước nhanh đi tới.

Thời Văn Điền từ xa liền nhìn thấy khuê nữ đang đứng ở cửa viện, còn có một nam tử không quen, lúc đầu còn tưởng là những đệ tử phong lưu tới quấy rầy, tới gần lại thấy không giống, liền hỏi Thời Tiêu: “Vị này là?”

Thời Tiêu nhìn Diệp Trì một cái nói: “Là người hỏi đường, con gái đã nói cho hắn biết nơi này là phố nhỏ Tỉnh Thủy rồi, cha chúng ta đi vào thôi, hôm nay Phở gia gia dạy con biện pháp hầm thịt đầu heo, hương vị xốp giòn ngọt ngào, còn lưu lại cho cha một đĩa nhắm rượu, chút nữa Phở gia gia trở về hai người hảo hảo uống hai chung...”

Hai cha con nàng vừa đi vừa nói chuyện, đôi mắt Diệp Trì cũng đi theo hai cha con nàng đi vào, thẳng đến khi cửa viện đóng lại cũng chưa có thu hồi lại, hoa trong tay tự nhiên cũng không tặng được.

Đắc Lộc nhìn thấy dáng vẻ của Gia nhà mình, thở dài, tiến lên cẩn thận khuyên nhủ: “Trời không còn sớm, người Gia cũng gặp rồi, chúng ta quay về thôi, nếu như về trễ sợ lão Vương phi tra hỏi.” Nói qua giơ tay vịn Diệp Trì trở về. Lúc này ngược lại Gia không có sức lực, đi theo Đắc Lộc rời phố nhỏ Tỉnh Thủy, lên ngựa hồi phủ.

Đi vào cửa phủ, Đắc Lộc mới há miệng thở mạnh một cái, trong lòng tự nhủ, thật sự là chưa từng thấy Gia như vậy, chẳng lẽ thực nhìn trúng nha đầu kia, nhưng hẳn cảm thấy nha đầu kia có chỗ nào tốt đâu.

Hầu hạ Gia tắm gội thay quần áo, sau đó đi đến phòng lão đầu Vương Phi một lát, trở về cũng không đọc sách, cũng không luyện quyền cước mà nằm nghiêng trên giường gạch, chống đôi mắt lên ngăn người nhìn chăm chăm cái hộp hoa trên bàn, cũng không biết trong lòng suy nghĩ cái gì.

Đắc Lộc đi lên hỏi: “Hay là kêu người làm chút thức ăn cho Gia nhé, hồi nãy trong phòng lão Vương phi cũng không ăn gì.”

Còn muốn đoán xem Gia muốn ăn món gì, không ngờ Gia cọ cọ một chút ngồi xuống nói: “Người đi vào bếp hỏi xem có thịt đầu heo không, làm cho Gia một đĩa nhắm rượu.”

Đắc Lộc sững sốt một chút, thầm nghĩ sao lại đòi ăn món này, nhưng cũng không dám hỏi, vội vàng xuống dưới dặn dò, đến nhà bếp, nói với quản sự là Gia muốn ăn thịt đầu heo, quản sự cho là mình ngẩn ngơ nghe lầm, lại hỏi một lần: “Tiểu vương Gia muốn ăn cái gì?”

Đắc Lộc tức giận: “Thịt đầu heo, nghe thấy chưa, nhanh một chút, Gia muốn ăn lắm rồi.” Quảng lại câu nói liền xoay người lại rời đi.

Quản sự bị Đắc Lộc nói như thế, quay đầu nói với người bên dưới: “Nhìn ta làm cái gì, không nghe thấy Gia muốn ăn thịt đầu heo à, còn không nhanh lên, làm trễ nải công việc, Gia trách tội xuống, xem có đánh chết người không.”

Một hồi bận rộn, cuối cùng món thịt đầu heo cũng được bung lên, nhưng bung lên rồi, Diệp Trì cũng chỉ gấp một một vài miếng rồi để xuống, Đắc Lộc cẩn thận hỏi: “Làm không ngon sao?”

Diệp Trì lắc đầu thở dài: “Đáng tiếc không phải nha đầu kia làm.”

Đắc Lộc mở to mắt, không ngờ chuyện này là xuất phát từ nha đầu kia, nghĩ đến Gia xuất quân không thuận lợi, liền nói: “Nếu không, tiểu nhân đi nghe ngóng thăm dò cho Gia nhé, nghe ngóng trước sau, để Gia không bị thất lễ.”

Diệp Trì ngược lại gật đầu, xoay vòng vòng nói: “Ráng nghe ngóng cho rõ ràng nhé!”

Đắc Lộc thở dài, tội nghiệp cho hấn sáng sớm đã phải thức dậy, vội vàng đi sạp hàng trà không xa phố nhỏ Tỉnh Thủy, nhờ lạnh mồm lạnh miệng, hấn vừa hỏi, liền nói hết cho hấn nghe.

Thật ra cũng không có gì, cũng gần giống như những gì lão Phở ở Phúc Hưng cư nói, lúc hai cha con từ phía nam lên kinh thành xem bệnh, xem bệnh xong rồi, cha nha đầu kia ngay tại thư viện thành đông tìm được công việc là tiên sinh trường tư thực, đi sớm về trễ, lưu lại nha đầu kia trong nhà, lo việc ăn uống thuê thùa may vá, không có gì kỳ lạ quý hiếm, ngược lại trong nội viện này lại có một vị hung hãn nổi tiếng xa gần.

Cách hai con phố nhỏ, mở ra cửa hàng bán rượu, trời sinh rất có tư sắc, sau khi cha mẹ mất, dẫn đến không ít mấy kẻ phong lưu, đáng tiếc hoa hồng xinh đẹp nhưng đầy gai góc, tất cả đều bị nha đầu kia đánh ra ngoài, thường xuyên như vậy, liền mang danh là đánh đá, chính là nha đầu ngày đó chống eo mắng lợi hại, cũng là vị đã đánh lão Tiên đầu rơi máu chảy.

Diệp Trì căn bản không muốn nghe người khác, phát phát tay cắt ngang Đắc Lộc hỏi: “Nàng kia đi ra lúc nào, có hỏi rõ ràng chưa?”

Đắc Lộc vội vàng gật đầu: “Phu nhân hàng trà nói, mỗi ngày buổi sáng, sau khi cha nàng rời đi, cô nương kia cũng phải đi chợ mua thức ăn, thỉnh thoảng sẽ cầm theo khăn mình thuê, đi cửa hàng đổi tiền, bù vào chi phí trong nhà.”

Diệp Trì nghe xong, trong đầu cũng không dễ chịu, lẩm bẩm nói một câu: “Không phải có cha nàng rồi sao, nàng còn vất vả kiếm tiền làm gì, mệt chết rồi thì phải làm sao.”

Đắc Lộc nhìn Gia tựa như gặp quỷ, từ lúc mình hầu hạ Gia, chưa thấy hấn đau lòng ai như vậy, trong lòng nhịn không được mới nói: “Trong nhà nghèo như vậy, chỉ là thuê thùa một chút thôi, sao có thể mệt chết được.”

Hấn vừa dứt lời, chỉ thấy Gia đứng lên đi ra ngoài, vừa đi vừa lớn tiếng nói: “Chuẩn bị ngựa, hôm nay Gia muốn đi chợ dạo một vòng...”

Chương 9

Thời Tiêu nhớ tới lời Quyên Tử dặn dò hôm qua, hôm nay vốn không định ra khỏi cửa, nhưng lại nhớ đã hết thuốc trị bệnh lở đầu cho Nhị Cầu Tử rồi, tấm lòng Trương thân y rất tốt, trị khỏi bệnh cho cha nàng, không lấy tiền mà còn xem bệnh cho bọn nhỏ ở đại tạp viện, mấy đứa nhỏ này phần lớn đều là vì đói khát mà đến đây, trên người hay có vết thương, nấu vài thang thuốc tắm nên đã đỡ hơn rồi.

Chỉ có bệnh lở đầu của Nhị Cầu Tử là hơi nặng, Trương thân y nói phải trị hơi lâu mới hết, điều trị phải kết hợp giữa uống thuốc và tắm nước thuốc đều đặn, qua mấy tháng sẽ hết, nhưng tuyệt đối không được ngưng thuốc, lúc này

nàng và Quyên Tử chăm hẳn rất kỹ, một hài tử khỏe mạnh mà bị bệnh chốc đầu, tương lai làm sao cưới vợ được chứ.

Cho nên dù thế nào thì nàng cũng phải đi Thọ Nhân Đường một chuyến, nhân tiện đi đổi mấy cái khăn nàng thuê lấy tiền mua bánh ngọt cho bọn nhỏ cũng tốt, nghĩ như vậy, liền thu thập mọi thứ đặt trong giỏ trúc, suy nghĩ một chút, lại lấy thịt đầu heo hôm qua hâm, dùng giấy dầu gói kỹ, đặt ở phía dưới giỏ.

Chuẩn bị thỏa đáng, liền xách rỏ ra cửa, vừa ra tới cửa viện ngẩng đầu lên liền nhìn thấy hai người đang đứng bên cạnh cây hòe lớn ở phố nhỏ Tỉnh Thủy, đằng trước là nam tử mà buổi tối hôm qua đi nhầm đường, trong lòng lập tức cảnh giác.

Nếu như là nhầm đường, ngày hôm sau còn tới chi nữa, chẳng lẽ đúng như Quyên Tử nói, kia chính là thiếu gia ăn chơi không công ăn việc làm, tuy nói nhìn không giống hoàn hảo (mấy tên quần là áo lụa), nhưng trên trán cũng không có khắc chữ không phải, bản thân nàng vẫn hiểu cẩn thận một chút dù sao cũng tốt hơn, nghĩ vậy liền bước nhanh hơn, đi ra khỏi phố nhỏ Tỉnh Thủy.

Đi thật xa mới quay đầu nhìn lại, không thấy người đi theo, mới yên lòng, rẽ vào hai con hẻm đi Thọ Nhân Đường, Đắc Lộc thấy nha đầu kia đi mất tiêu rồi, Gia cũng không động đậy, không khỏi nói: “Gia không đi theo à?”

Diệp Trì mắt trắng dã: “Ngươi không thấy nha đầu kia đi mà không ngừng quay đầu lại nhìn à, đây là nhìn thấy chúng ta, đề phòng chúng ta, đi theo sát quá, ngược lại không tốt.”

Đắc Lộc nghe xong, trong lòng tự nhủ, Gia cũng biết việc này à, hai người bọn họ đứng ở chỗ này to như vậy, không nhìn thấy mới là lạ, nhưng hôm nay tâm trạng Gia có vẻ rất tốt, cũng liền im lặng, không nói thêm gì nữa, tâm tình Gia tốt, thì cái gì cũng tốt.

Diệp Trì đợi đến khi không thấy Thời Tiêu nữa, mới chậm vút ngựa, đi theo từ xa để nha đầu kia không nhìn thấy, lúc đầu còn có chút vất vả, đợi tới lúc ra đến phố, người đông đúc sẽ dễ dàng hơn nhiều, tùy tiện đứng ở một cái quán nào đó, ai cũng không phát hiện được, mắt nhìn nha đầu kia đi vào Thọ Nhân Đường, Diệp Trì đi vào hàng trà đối diện gọi bát trà ngồi chờ.

Đắc Lộc ở bên cạnh nhìn Gia nhón chân nhìn dáo dác, nhón chân uống một tách trà lớn mà không cần cảm nhận mùi vị, cảm thấy thực quý dị, Gia sinh ra chính là tiểu vương Gia, được nuôi rất kỹ, ăn cái gì, dùng cái gì, thiếu một chút cũng không được, chưa từng thấy Gia uống một tách trà lớn bên đường, còn uống hăng say như vậy, làm Đắc Lộc còn tưởng là trà Xuân Long Tỉnh năm ấy, nhưng trong lòng cũng thực buồn bực, đến cùng thì Gia nghĩ thế nào mà lại đi theo như vậy.

Chợt thấy Gia mới vừa cười đó, khuôn mặt tự nhiên đen lại, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm cửa hàng Thọ Nhân Đường, đáy mắt như phả ra ánh sáng lạnh, Đắc Lộc bị dọa giật mình, vội vàng theo ánh mắt Gia nhìn sang.

Chỉ thấy nha đầu kia đang nói chuyện với một chàng trai mặc trường sam trước cửa hàng, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt chết người, phải công nhận khi nha đầu kia cười cười, lúm đồng tiền trên má như ẩn như hiện, nhìn rất xinh đẹp, chỉ tiếc đối tượng của nụ cười này sai rồi, nếu như là cười với Gia nhà bọn họ, chắc tiểu Gia nhà bọn họ có thể đã thành kẻ ngọc bay lên trời luôn rồi.

Thời Tiêu nào biết ở bên ngoài có người đang nhìn chăm chăm vào nàng, bên trong Trương thần y đang giúp người xem bệnh, nàng liền ở bên ngoài nói chuyện với An Bình, An Bình là đồ đệ của Trương thần y, hiện tại không lớn lắm, mới mười bảy tuổi, người lanh lợi thông minh, rất biết nói chuyện, thường ở bên ngoài ứng phó chút ít công việc, đã từng đi đại tạp viện đưa thuốc trị rận, cho nên quen thuộc hơn so với người khác.

Chào hỏi xong, thuận tiện hỏi thuốc đắp chân của Phở gia gia, phải đắp thời gian bao lâu, có cần thay đổi hay không vân vân, An Bình nghe xong cười nói: “Thuốc kia là dùng ở bên ngoài, không cần chú ý nhiều như vậy, nấu chín là được, lúc dùng làm cho nóng lên rồi đắp, còn cái này là thuốc uống, ta đã tính rồi nhiều đây dùng cho cả nửa năm đó.”

Thời Tiêu gật gật đầu: “May mắn là có thuốc này, nếu không chân Phở gia gia phải chịu tội rồi.” Nói xong thì nhìn vào bên trong, thấy còn nhiều người lắm, liền đem đơn thuốc lấy ra nói: “Dù sao cũng không cần đổi đơn thuốc, người giúp ta lấy cũng được, hôm nay nhiều người, sợ sự phụ của người ra không được.”

An Bình cười nhận lấy rồi rời đi, bảo người làm của cửa hàng lấy thuốc đưa cho Thời Tiêu, Thời Tiêu cảm ơn, lấy bao giấy dầu phía dưới rỏ ra đưa: “Dù sao cũng phiền toái sự phụ của người, cũng không gì tốt để báo đáp, hôm qua Phở gia gia dạy cách hầm thịt, ngược lại rất ngon, ta lưu lại chút ít cho sự phụ của người nhắm rượu, cũng là một chút tâm ý của ta và Quyên tỷ.”

An Bình cũng không chôi từ, nhận lấy cười nói: “Cái này vừa vặn rất tốt, ta đi theo sự phụ ta ăn ké thôi.”

Thời Tiêu cười một tiếng, vừa muốn đi, chợt đụng phải một người, chỉ liếc mắt một cái Thời Tiêu thầm nghĩ, đây mới là hoàn khổ nê, người này nhìn khoảng trên dưới 20, mặc áo choàng hoa màu hồng nhạt thêu trăm con bướm, cũng không biết là người quá gầy hay do xiêm y quá rộng, mặc trên người đi dạo quả thật không thoải mái, trong tay cầm chiếc quạt phe phẩy, một hồi mở ra một hồi khép lại, là loại đam mê tửu sắc, mặt mày vàng vọt gầy teo, nhưng ánh mắt dáo dác xung quanh không hề thành thật.

Liếc mắt dừng trên khuôn mặt Thời Tiêu, dừng một chút, và nói với gã sai vặt đi theo bên cạnh: “Cô gái xinh đẹp người vừa nhắc đến chính là nàng sao?” Nói xong lại cao thấp đánh giá Thời Tiêu một lần nữa mới nói: “Nhìn cũng bình thường mà.”

Mà gã sai vặt bên cạnh không có ý tốt đảo qua Thời Tiêu thấp giọng nói: “Đừng thấy nha đầu kia tư sắc bình thường, vừa nãy tiểu nhân mới thấy nàng cười, thực ngọt ngào, tựa như ăn miếng dưa hấu mọng nước vào mùa hè, hơn nữa, Gia còn thiếu nữ nhân sao, chẳng phải người muốn hàng tươi mới sao, ngài nói đã chán cô nương trong Lưu Hương Uyển rồi mà, giờ chuyển sang chơi nha đầu thanh tú này cũng tốt mà, ai ôi!!! Nha đầu kia đi rồi kia...”

An Bình vừa thấy đến một vị như vậy, sợ Thời Tiêu chịu thiệt, vội vàng kéo nàng ra phía ngoài, Thời Tiêu biết nên cũng né người sang một bên rồi khỏi Thọ Nhân Đường, sau đó An Bình lại một lần nữa chắn phía trước tên hoàn khổ, tươi cười nói: “Vị Gia này, ngài đến xem bệnh hay hốt thuốc, nếu xem bệnh mời qua bên này, nếu hốt thuốc thì đưa đơn thuốc cho ta, tiểu nhân sai người hốt thuốc cho ngài...”

Lời còn chưa dứt, thì đã bị gã sai vặt đẩy qua một bên: “Cút qua một bên đi, đừng làm hỏng chuyện tốt của thiếu gia nhà chúng ta.” Đây An Bình ra liền đuổi theo.

Thời Tiêu rời khỏi cửa chính Thọ Nhân Đường, dưới chân nhanh hơn, cũng không dám đi đâu nữa, vội vã đi về nhà, nhưng thân thể nàng nhỏ nhắn xinh xắn, có thể đi được bao thật xa, khó khăn lắm mới lên cầu Bích Ba là bị tên hoàn khổ này chặn lại.

Tên hoàn khổ này phe phẩy cây quạt, đôi mắt không ngừng dao động trên người nàng, trong miệng hì hì cười nói: “Tiểu nha đầu đi nhanh vậy, thật đã làm khó cho đôi chân nhỏ của nàng mà, Gia cũng đau lòng thay cho nàng, mau quay lại đây để Gia bóp chân cho nè...”

Lời nói lỗ mãng dâm dăng, nghe không lọt tai, khuôn mặt Thời Tiêu trắng bệch, lui về phía sau hai bước, muốn xoay người trở về, đã thấy tay sai của tên hoàn khổ đứng ở dưới cầu cười nói với nàng: “Gia nhà chúng ta là công tử phủ Thị Lang, nhìn trúng người là may mắn tám đời tổ tông nhà người, đi theo thiếu gia của chúng ta, từ nay về sau ăn ngon mặc sướng lựa là gấm vóc, hưởng vinh hoa phú quý, mộ phần nhà các người cũng bốc lên khói xanh.”

Thời Tiêu nghĩ không ngờ lại có người không biết xấu hổ như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đỏ bừng, rơi vào trong mắt tên hoàn khổ này càng thêm thích thú, đi đến gần, khễ vươn tay sờ: “Mặt đỏ rần, hiển nhiên trong lòng đã vừa ý, vừa ý rồi thì đừng chậm trễ nữa, mau theo Gia trở về rồi chúng ta vui vẻ nhé.”

Thời Tiêu chột lách người ra quát: “Ban ngày ban mặt ban ngày ban mặt, trên đường đùa giỡn dân nữ, chẳng lẽ không có vương pháp sao.”

Tên hoàn khổ một chút hụt hẫng, có chút không kiên nhẫn, nghe nàng nói như thế, lại nở nụ cười: “Vương pháp? Ta chính là vương pháp, cha của tiểu Gia là Công Bộ Thị Lang, muội tử của tiểu Gia là nương nương do vận tuế Gia sắc phong, tiểu Gia chính là quốc cữu đương triều, nhìn trúng người là may mắn

của người, nếu như rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, khiến tiểu Gia ta tốn công, chọc cho tiểu Gia tức giận, đối với người không tốt đâu.”

Nói xong nhào tới phía trước, Thời Tiêu vội vàng tránh qua, nhìn thấy phía bên kia có người đi đến, cũng không cần biết là ai, vội vàng chạy tới trốn phía sau người nọ.

Hành động lần này của nàng thực sự lấy lòng Diệp Trì, Diệp Trì vừa nghĩ tới tiểu nha đầu trốn phía sau mình, đáng vẻ đáng thương, dường như vô cùng hài lòng, trong lòng hết sức dễ chịu, có điều khi quét mắt nhìn Quách Đại Bảo, Diệp Trì vừa dễ chịu liền cảm thấy khó chịu.

Dám đùa giỡn người của hắn, Quách Đại Bảo này xem ra đã chán sống rồi, xem ra lần trước giáo huấn hắn còn chưa nhớ kỹ, mới chưa bao lâu đã chạy tới để cho hắn đánh.

Quách Đại Bảo dựa vào cha hắn làm xằng làm bậy đã quen, tuy nói nửa năm trước bỗng nhiên không may bị Diệp Trì đánh, sau đó còn bị cha hắn dạy dỗ một trận, bảo hắn không được phép gây sự với Định Vương Phủ, nhưng trong lòng hắn lại không phục, trước kia Diệp Trì là tiểu vương Gia của Định Vương Phủ, hôm nay hắn cũng đã có chỗ dựa, muội tử của hắn đã thành nương nương, hắn cũng là quốc cữu tại sao phải sợ hắn ta chứ.

Có điều trong lòng vẫn nhớ kỹ trận đòn lần trước, tuy nói lá gan có lớn hơn, nhưng lời nói ra khỏi miệng vẫn không có sức: “Diệp, Diệp Trì, người đừng có chỗ mồm vào, cô nàng này là tiểu Gia nhìn thấy trước, cho dù người có muốn, cũng phải có thứ tự trước sau, đợi tiểu Gia chơi chán rồi, người thích tiếp tục thì tùy người, hôm nay người giành với và tiểu Gia, không, không được, ta nói cho người biết, muội tử tiểu Gia là nương nương, nếu người dám đánh ta nữa, ta sẽ đi Kim Loan điện tố cáo, để tỷ phụ của ta làm chủ cho ta.”

Thời Tiêu nghe Quách Đại Bảo nói xong ngẩn người, mới biết vị đứng trước người mình này cũng không tốt lành gì, là Tiểu Bá Vương nổi danh ở Tứ Cửu Thành, tuy mạnh mẽ hơn so với tên kia một chút, nhưng bên trong cũng kém không là bao.

Vốn định lui về phía sau, không ngờ Diệp Trì thấp giọng nói một câu: “Thành thật trốn ở phía sau tiểu Gia, mở to mắt nhìn tiểu Gia trừng trị thằng khốn này...”